

Referat turen april 2015

Med på turen var: Hanne K, Poul Erik, Inger-Lise og Laila

Først vil jeg gerne have lov til at sige en stor tak til Læge Cheme Andersen og sygeplejerske Kasper Larsen.

1000 tak fordi vi måtte ringe til jer. I har været en stor hjælp - det at kunne fortælle dem, at jeg lige vil tale med en dansk læge eller sygeplejerske om deres situation, gør nogle gange meget mere for dem end penge kan gøre. De er jer dybt taknemmelige.

Tak skal også lyde til Susi og Andreea fordi I vil oversætte for os og prøver at få os til at forstå det indviklede rumænske system.

Tak til Simona, Alexander og Cristina for hjælpen i butikken.

Denne gang prøvede vi noget nyt, vi fløj med Wizz air fra Malmø til Cluj, en flyvetur på kun 2 timer og derefter en køretur også på kun 2 timer. Det var rigtigt dejligt i forhold til den noget længere flyvetur til Bukarest og de 7 timers køretur derfra og til Bagaciu.

Vi havde 9 arbejdsdage til rådighed i Bagaciu denne gang, og til at begynde med tænkte jeg - hvad skal vi dog bruge alle disse dage til? Det skulle vise sig, at vi fik rigeligt brug for hver eneste dag.

Det er således, at vi altid aflægger de ældre 2 besøg. Det første hvor vi hører og ser hvordan det går, og det andet hvor vi deler penge ud.

Da vi begyndte første runde, blev det hurtigt klart for os, at der var mange der havde det skidt. Valeria var stresset, hun kunne ikke sove om natten. Grunden til hendes stress har vi mødt man gange før. Når de ældre ikke mere kan deltage i arbejdet begynder de at føle sig som en byrde. Dette var nu sket for Valeria.

Vi fik hende til at lægge sig ned på sengen, og begyndte at lære hende en meget simpel teknik til at få kroppen til at slappe af.

Hun fattede det hurtigt og havde næsten ikke lyst til at rejse sig igen. Da vi besøgte hende anden gang, fortalte hun os glad, at hun brugte metoden og at det var rigtigt dejligt og hun var meget mere afslappet.

Ludovica var ked af det, alle døde omkring hende og der var snart ikke flere veninder tilbage. Ved vores andet besøg var hun blevet forkølet, men humøret var lidt bedre.

Hos gamle Ana, var den helt tosset da vi kom. Hun klagede over smerter i sin krogede ryg og så var hun meget urolig. Jeg masserede hendes ryg og gav hende noget Voltaren på, i håbet om at det kunne lindre hendes smerter lidt.

Vi puttede hende og bad hende blive liggende, så ryggen kunne få lidt fred. Vi fortalte hende, at vi ville komme tilbage til hende et par timer senere. Da vi kom igen gik hun ude i haven og lugede ukrudt - hun havde stadig smerter, men det var blevet bedre. Hun er 92 år men fortalte os, at hun kun er 71 år.

Vi spurgte om cremen havde hjulpet, hun kunne ikke huske at vi havde været der et par timer før, hun fortalte os, at jeg for et år siden havde været og besøge hende og givet hende noget creme. Vi spurgte om Moise (hendes bror) stadig kom og besøgte hende. Det gjorde han ikke - hun fortalte at det nok var fordi han var flov. Hun mente nemlig at han havde stjålet en af hendes kopper. Når man er 92 år er det måske ikke så mærkeligt, at hjernen ikke rigtigt kan følge med mere; men det er trist at se den udvikling der sker. Jeg tror at vi skal være mere end heldige, hvis vi ser hende igen i september.

Hos Elza var det helt tosset. Ved vores første besøg var hun meget opkørt og hun græd også lidt. Hendes mand var på hospitalet og hun savnede ham. Sønnen og svigerdatteren var kommet til fornuft og var trådt til. Sønnen sad hele tiden på hospitalet hos sin far, og hans kone passede Elza.

Dagen efter kom han hjem, det var et meget sørgeligt syn. Han var blevet opereret i maven og havde fået lavet en stomi. Han var meget meget dårlig, og ærligt så troede jeg ikke han overlevede natten.

Det gjorde han, men hele tiden stødte der komplikationer til. Først havde han svært ved at trække vejret. Dette fik vi afhjulpet lidt ved at give ham et sugerør at puste i. Det hjalp ham åbenbart rigtigt meget, for han blev ved med at bede om det.

Dagen efter havde han feber og hans hænder og fødder var iskolde og dagen efter igen havde han fået en stor rød plamage på den ene balle. Først troede jeg det var et tryk sår; men efter at have sendt et billede hjem til Kasper, blev dette afvist. Det lignede mere svamp og han havde også fået vand i fødderne.

Nu er det ikke sådan, at vi render og leger læger når vi er der, men forholdene i Rumænien er jo ikke som de er i Danmark.

Her kan man ikke bare ringe efter lægevagten. Enten er det en tur på hospitalet, eller også må man vente til lægen kommer til byen.

Hvis han skulle have været en tur på hospitalet skulle han transporteres til Targu Mures og det kunne han ikke klare. Derfor valgte de at vente til lægen kom i onsdags. Vi hørte ikke resultatet - for der var vi taget hjem.

Igen måtte vi konstatere, at det rumænske system er helt ude i hampen, selv om lægen fik rigeligt med bestikkelse, sender han en mand hjem der er så dårlig - og ingen informationer om hvad han må spise, ingen informationer om hvilke symptomer man skal være opmærksom på. Det er forkasteligt!

Svigerdatteren var ved at køre træt. 2 syge gamle mennesker der ikke sover om natten og som begge bruger rigtigt meget vasketøj, der skulle vaskes i hånden. Vi måtte gøre hvad vi kunne - vi havde delt pengene ud; men besluttede alligevel, at de måtte have en vaskemaskine. Poul Erik og Susi tog en tur til Targu Mures og fik den sag ordnet.

Det eneste positive der var, at Elza havde forstået at hendes mand var syg, så da han kom hjem blev hun helt rolig.

Hun fattede ikke helt, at han var alvorligt syg. Hun fortalte os, at hendes mand ikke kunne høre så godt mere.

Det var vigtigt, at hendes mand fik rørt sig lidt, så vi satte Elza der er så glad for at lave gymnastik til at træne med ham. Hun sad i sin kørestol og vinkede til ham og han lå der i sin seng og vinkede igen - et rørende syn.

På et tidspunkt spurgte han om vi ikke kunne hjælpe ham. Han manglede noget pænt tøj, han kunne have på i kirke. Hvis det er det eneste ønske en døende mand har, så skal det selvfølgelig opfyldes, så vi fandt noget fint tøj til ham i butikken.

Der er så få mennesker derned der ved noget om banal sygepleje og sørge for han ikke ligger i den samme stilling hele tiden. Op med benene når de hæver, te kan bruges som vanddrivende, sørg for at der ikke er folder i bleen eller på lagnet - noget jeg tror de fleste i Danmark ved, men dernede er det sort snak. Jeg tror ikke han overlever, men det er mit håb, at vi trods alt har givet sønnen og svigerdatteren nogle redskaber der gør, at hans sidste tid bliver lidt bedre end den ellers ville have været.

Desværre var der mere dårligdom i vente. Både Victoria og Romana er begyndt at vise tegn på demens. Igen og igen må vi forklarer dem hvordan det fungerer med kvitteringerne - og det gør dem bare forvirrede.

Maria Rusalim's mor ser underlig ud. Hun er meget hævet i hovedet og har nogle underlige røde kinder og efter Rusalim er død er hun holdt op med at spise. Hun går heller ikke så gerne ud, hendes seng er blevet hendes bedste ven. Vi giver hende en rollator for at se om det ikke kan lokke hende ud.

Hos Vilma - Rusalim's kone er den heller ikke helt god. Vilma er blevet i bedre humør, men hun har fået konstateret en cyste på den ene nyre, som hun skal have fjernet.

Marianas gigt i hænderne har ikke fået det bedre og nu er det også begyndt i fødderne.

Og sådan fortsatte det gennem hele byen. Heldigvis mødte vi da også nogle der havde det godt. Besøget hos Maria T. var fantastisk dejligt. Hun skulle have at vide, at hun havde fået en sponsor. Vi havde en gave med til hende. Den fik hun først og blev meget taknemmelig. Da vi fortalte hende at hun også ville få flere penge, tror jeg slet ikke det gik op for hende, og da hun sad med pengene i hånden, var hun meget rørt og havde kun en kommentar "så mange penge har jeg aldrig set før".

Da vi kom, var der masser af tøj i butikken. Case er godt nok en god samarbejdspartner.

Vi besluttede at prøve noget nyt - vi ansatte 3 piger fra landsbyen i butikken. 3 piger som alle manglede penge til de ene eller det andet. Det var en kæmpe succes, de knoklede som små dyr. Der blev lagt tøj sammen til den store guldmedalje. Det skulle også vise sig, at de kom til at gøre en forskel da vi åbnede, for denne gang var vores kunder ikke som de plejer.

De var nærmest som vilde dyr, da dørene blev åbnet var de ved at smadre hoveddøren.

De skubbede så folk faldt op af trappen - det var for at sige det lige ud et sandt helvede.

Det skulle vise sig at blive værre endnu, den ene prøvede at stjæle mere end den anden, og havde det ikke været for Alexander - en af sigøjner pigerne var det gået helt galt.

Alexander er ikke så stor, men hun er ikke bange for bussemænd. Hun tog opstilling i døren, og når folk gik ud klappede hun dem på maven, og havde hun den mindste ide om, at de havde stoppet noget ind på maven, lynede hun deres jakker op, og fandt hun noget blev de smidt ud af butikken. Jeg skal hilse og sige, at der var rigtigt mange der blev smidt ud.

Efter lukketid opdagede vi at nogle havde udvist en helt speciel form for kreativitet. De havde simpelthen skiftet tøj og sko i butikken. Vi fandt adskilligt meget brugt og snavset tøj og flere udtrådte sko.

Vi indførte en ny ting, alle der havde handlet i butikken skulle have deres tøj i poser, ingen fik lov til at gå med det over armen. Næste dag var der så nogle der kom tilbage med deres poser i lommen, men der var vi mere snu end de var. Vi havde nemlig skiftet farve på poserne, så den gik ikke.

Det er selvfølgelig irriterende, at der skal være alt det bøvl når vi åbner; men omvendt, så er der rigtigt mange der har god glæde af at vi åbner, og vi tjener nogle ekstra penge. Vi må se om vi sammen med Susi kan finde en anden måde at køre det på.

En af dem som fik stor glæde af vores arbejde i butikken er en ny sag vi fik.

Maria er sigøjner, og var for 2 uger siden blevet enke. Maria og hendes mand har arbejdet hårdt hele deres liv og har faktisk fået bygget sig et ok hus.

Hver sommer er de taget op i bjergene og har plukket bær, dem har de så solgt på markedet.

Jeg fik med det samme stor respekt for Maria - arbejdet har ikke været nemt, men Maria har udført det selv om hun er meget syg.

For 16 år siden blev hun opereret i maven, en operation som har efterladt Maria tilbage med et åbent hul i maven. Et hul hvor der konstant løber betændelse ud af, og når jeg skriver løber så mener jeg det.

Huden omkring hullet er voldsomt irriteret og meget rødt. Jeg er sikker på at der inde i hendes mave sidder en stor byld.

Vi prøvede at hjælpe Maria så godt vi kunne og med Kasper på sidelinjen prøvede vi at klippe en stomi pose til og sætte den på så betændelsen kunne løbe ned i posen og ikke ud på hendes hud.

Det var ikke en helt nem opgave og selv om vi fik sat den på, havde den desværre ikke den ønskede virkning.

Vi gav Maria en masse tøj fra butikken, for betændelsen ødelægger jo alt hendes tøj.

Maria har efter sin første operation været igennem 11 operationer mere uden held.

Igen støder man på mærkelige rumænske regler. Maria har ret til at komme på hospitalet og blive behandlet 7 dage hver måned. Hver dag i de 7 dage bliver hendes sår rensset, og derefter bliver hun sendt hjem med en recept på medicin. Medicin der koster 350 Lei for en måneds forbrug; men hvad hjælper det når man får 140 Lei i socialhjælp.

Maria er i fare for at dø hver eneste dag, fordi hun risikere at infektionen går i hendes blod eller hendes organer. Hospitalet sender hende hjem til et hus uden strøm, uden vand og uden brænde. Hvordan skal hun selv kunne holde sig ren? Det er så håbløst og man bliver ked af det langt ind i sjælen. Hvor ville jeg dog ønske at man bare kunne tage hende med til Danmark til nogle fornuftige læger.

Vi bad Maria om at tage af sted på hospitalet, og afleverede 5 kuverter på kommunen med penge nok til at dække hendes medicin og give hende noget ordenligt at spise.

Maria var også bange for at være i huset. Hun har mens hendes mand levede fået strøm fra en nabo; men efter hendes mand er død har naboen klippet forbindelsen. Vi gav Marie en masse bloklys - det er en ringe trøst; men bedre end det mørke som hun er så bange for.

Hun er også bange for at sove i den seng hendes mand døde i, så hun sover på 3 spisestue stole hun har sat sammen. Hendes seng er en plade der ligger på nogle sten.

Vi har en gammel hospitals seng stående oppe på plejehjemmet, vi beslutter lyn hurtigt at den skal hun have. Maria får fat i en hestevogn, og i løbet af nul komma fem fik Maria en ny seng.

Vi mødtes et par gange med Mihaj fra kommunen. Han havde gjort et godt stykke arbejde med vores sager. De var sat i fin orden og kvitteringerne var læst igennem.

Jeg var lidt nervøs for at bede ham om at tage endnu en sag, men det var over hovedet ikke noget problem. Han takkede os for mange gange for det arbejde vi gør for landsbyens beboere og fortæller os, at det er en kæmpe hjælp for kommunen. Jeg havde ikke forventet den ros og jeg må erkende, at jeg voksede en halv meter - dejligt at høre.

Vi har jo en sag som kommunen har bedt os tage os af, nemlig sagen om Marcela.

Den sag kan drive mig til vanvid. Jeg ved godt det ikke er pænt at sige det, og man må sikkert heller ikke; men den kone hun er ualmindelig dum. Det kan godt være hun ikke kan gøre for det; men hun kan da i det mindste prøve at forstå tingene, men intet siver ind. Hvis jeg skal fortælle alt hvad der er sket så bliver jeg ikke færdig foreløbig. Vi vil rigtigt gerne hjælpe; men det er os der sætter dagsordenen.

Der findes kun 1 person i det hus som er normal, og det er Nicoleta på 16 år. Det er uhyggeligt men hun er den eneste der kan forstå hvor vigtigt det er, at når vi sætter regler så er det ikke for sjov, og så er hun en meget ærlig person, som fortæller os præcis hvordan tingene fungerer - også selv om det kan give hende nogle ubehageligheder bagefter.

Aftalen er blevet, at det er Nicoleta og kun Nicoleta der har adgang til de penge vi hjælper dem med. Hendes mor må under ingen omstændigheder røre disse penge og dette er kommunen også informeret om.

Marcela har også fået besked på, at hvis hun på nogen måde presser Nicoleta eller behandler hende dårligt, så vil vi slå hårdt ned og stoppe al hjælp.

Dagen inden vi rejste hjem, lærte jeg noget nyt.

Vi var en tur på kommunen og der hang en liste med en masse navne på bla. Marcelas navn.

Jeg spurgte hvad det var - og fik forklaret, at det var folk på social hjælp, der får et tilbud om, at komme og arbejde for kommunen et vist antal timer. For Marcelas vedkommende kunne hun arbejde 3½ dag og ville som tak for dette modtage 158 Lei og en bedre sygeforsikring.

Det gjorde mig meget vred, at hun ikke benyttede sig af denne mulighed, men det skal hun komme til når vi mødes i september.

Vi havde en rigtig dejlig oplevelse dernede. Vi var til Leonoras 93 års fødselsdag og vi ville gerne have en lille blomst med. Det er ikke så nemt at få fat i blomster, så vi kom til at "låne" nogle i en have, jeg skulle lige til at plukke dem, da jeg opdagede at jeg ikke var alene i haven - så jeg skyndte mig at bede om lov, hvilket ikke var noget problem.

Leonora fik en dejlig fødselsdag med "lånte" blomster og hele 3 fødselsdags sange på dansk, jeg tror hun troede vi var lidt tossede, men

hun fik en hyggelig dag.

Til sidst vil jeg fortælle jer, at vi igen var på besøg på hospitalet. De skulle høre om resultatet fra EU kommissionen. Desværre var der jo ikke en masse positivt at fortælle. Vi talte om andre tiltag og jeg foreslog dem at skrive et brev til den Rumænske præsident og bede ham gøre noget, et brev som vi som

forening og en engelsk forening ville være medunderskriver af. Det var desværre ikke en mulighed for hospitalets øverste direktør er politisk valgt og en rigtig bangebuks - han tør ikke lægge sig ud med toppen i Rumænien. Vi vendte og drejede tingene, og aftalen blev, at jeg skulle prøve at tage kontakt til en mand i Skotland, som er chef for en organisation der arbejder inden for psykiatrien. Han hjælper også folk i Rumænien.

Det er desværre endnu ikke lykket at få fat i ham, men jeg prøver igen.

Igen i år ramte vi påsken i Rumænien, i hvert et hus vi besøgte fik vi serveret kage og fik malede påskeæg, så efter 10 dage var både vægt og kolesteroltal røget noget der op ad.

1000 tak til Inger-Lise, Hanne og Poul Erik for en rigtig dejlig tur, og 1000 tak for en god indsats.

Laila

